

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1156

11.05.2025 (136)

Hitler i krig: Hva skjedde *egentlig*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 3

Kapittel 2: Nederlagets røtter

Aldri i vår historie har vi blitt beseiret av våre fienders styrke, men alltid av våre egne laster og av fiendene i vår egen leir."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, bind 2, kapittel XV

Hæren var for det tyske folk hva den amerikanske grunnloven er for amerikanerne, eller monarkiet for engelskmennene. Ethvert folk trenger noe i sin kultur som dypest sett er identitetsbærende. Med navn som Fredrik den store og Otto von Bismarck som arvtakere, er det ikke rart at tyskerne så på sine væpnede styrker som den institusjonen som best symboliserte landet deres. Men da Bismarck ble avsatt, ble den tyske generalstaben, med det impotente kongehuset som konstitusjonell front, den reelle makten i landet. Fra slutten av 1800-tallet og frem til slutten av første verdenskrig ble landet styrt av hærens klassebevisste aristokrater bak fasaden til et lydig monarki, selv om det var symbolsk. Med ydmykelsen i no-

vember 1918 ble de imidlertid tvunget ut av regjeringen av sosialdemokrater og andre marxister. Utover 1920-tallet begynte generalene langsomt å gjenvinne noe av sin tidligere innflytelse som de konservative kapitalistenes synlige symboler og militære makt. Tyskland ble splittet mellom de egoistiske høyre- og venstrekreftene.

Da Adolf Hitlers ideologiske bevegelse for classesamarbeid oppstod, ble den bitert motarbeidet av disse reaksjonære, hvis verden ikke strakte seg utover den blåblodige elitismens avgrensede grenser. Deres mål var å gjenopprette monarkiet, bak hvis bemidlede, intellektuelt hule gallionsfigurer, som general Hugo von Hindenburg, landets aristokrater kunne regjere i lett tilslørt majestet. Deres tilsynelatende patriotiske oppfatning av "Tyskland" var begrenset til Preussen og deres egen overklasse. Middelklassen ble sett ned på som vulgære håndverkere, mens det såkalte "proletariatet" ikke var noe annet enn et annet ord for bondestanden. De andre tyske statene ble dessuten nedvurdert til å være av sekundær betydning, og skulle domineres, om ikke ledes, av de overlegne aristokratene.

Det var denne typen uutholdelig snobberi som naturlig nok bidro til å svekke moralen blant de tyske soldatene fra Bayern, Pommern og alle de andre delstatene, som ble forventet å lide og dø under første verdenskrig like edelt som sine prøyssiske kolleger. Slike klasse- og regionskillelinjer ble utnyttet av den allierte propagandaen gjennom hele konflikten. Det var de samme klassebevisste konservative som utsatte nasjonalsosialismen for sitt første blodbad, da seksten ubevæpnede kamerater ble skutt av Reichswehr-soldater på ordre fra sine overklasseoffiserer i München den 9. november 1923.

Da Adolf Hitler ble valgt til å danne en ny regjering ti år senere, var hans største utfordring å bevare hæren som Tysklands symbolske institusjon, samtidig som han måtte avverge fiendtligheten fra de hatefulle aristokratene som enten ville bruke ham som en marionett, slik de hadde gjort med von Hindenburg, eller erstatte ham med en ettergivende prøyssisk monark. Føreren og hans nærmeste medarbeidere forutså dette problemet lenge før maktovertakelsen i 1933, men var uenige om hvordan det skulle løses. Hitler mente at de gamle hærlederne burde pensjoneres generøst så snart som mulig, slik at de kunne tjenestegjøre ut sin aktive karriere, mens deres rekker stadig ble erstattet av nasjonalsosialister.

Selv om en slik prosess tok tid, var den lovlig og hadde mindre sjanse for å vekke motstand i generalstaben. Andre var redde for at hærens offiserer ikke kunne unngå å forstå hvilke konsekvenser en gradvis pensjonering ville få for deres aristokratiske ambisjoner, og oppfordret til at de umiddelbart ble erstattet av ideologisk sunne partimedlemmer. Alle innså at generalstaben var et reir av nasjonalsosialistisk fiendtlighet, og derfor en stor, indre fare, særlig hvis Det tredje riket noen gang skulle havne i krig. Stalin hadde rensset ut sine upålitelige, tidligere

tsarhær-offiserer og satt inn politisk pålitelige menn i stedet. Hitler burde gjøre det samme. Slik resonnererte menn som Ernst Roehm, stabssjef for stormtroppene (S.A., eller *Sturmabteilungen*).

I slutten av juni 1934 ønsket Roehm å erstatte konservative offiserer i hæren med sine egne stormtropper. Han visste at Hitler var imot dette, og planla derfor å myrde også ham. Da Führeren fikk høre om SA-lederens intensjoner, arresterte han Roehm personlig før noen konfrontasjon med militæret kunne finne sted. Rundt 300 medsammensvorne ble summarisk henrettet, deriblant ikke-SA-personell, til og med noen få SS-menn, noe som er en løgn for de konvensjonelle historikerne som hevder at Hitler forfulgte sine egne lojale brunskjorter for å innynne seg hos hærledelsen og erstatte S.A. med det "mer pålitelige" S.S. I virkeligheten handlet han kun i selvforsvar. Undertrykkelsen av forsøket dempet riktignok generalstabens frykt for at Hitler skulle bruke vold for å ta over hæren, men det hindret også planene hans om å gjøre den nasjonalsosialistisk.

Nå gravde aristokratene seg ned og motsatte seg hardnakket alle forsøk på å fylle de væpnede styrkene med ideologisk pålitelige menn. Da krigen kom bare fem år senere, var Wehrmacht fortsatt kontrollert av snobber som var diametralt imot nasjonalsosialismen og ivrige etter enhver mulighet til å ødelegge den, selv ved å forråde sitt eget land. Sjefen for rikets egen militære etterretningstjeneste, admiral Wilhelm Canaris (som det vil bli sagt mye om senere), talte på vegne av sine medforrædere da han sa: "Tysklands seier ville være en større katastrofe enn dets nederlag."

Canaris og hans overklassefeller foretrakk med andre ord at millioner av tyske kvinner og barn, som var de viktigste ofrene for de alliertes terrorbombing, ble brent opp fremfor Hitlers suksess. Et så dypt forræderi kan bare forstås i sammenheng med den aristokratiske mentaliteten. Den var fysisk opprørt over nasjonalsosialismens klassesamarbeid, der vanlige tyske arbeidere gikk side om side med den velstående adelen som likeverdige medlemmer av samfunnet. De var rett og slett forferdet over at deres øverstkommanderende var en østerriksk og vulgær handelsmann fra de lavere klassene, som tåpelig nok hadde valgt ham til embetet. Men aristokratenes forakt for ham forvandlet seg til et morderisk raseri da denne tidligere underoffiseren konsekvent vant seire i felten, nesten alltid i strid med deres profesjonelle (om enn foreldede) strategier. Den mest effektive måten å gjøre en dum mann sint på, er ikke å *fortelle ham at han er dum*, men å demonstrere for ham at han er dum. Dette gjorde Hitler gjentatte ganger mot de konservative generalene, og gjorde seg dermed fortjent til deres ubarmhjertige fiendskap.

Mange år etter Röhms velmente, men feilslåtte forsøk på å fjerne aristokratene fra hæren med makt - da langt mer verdensomveltende hendelser fikk nesten alle andre til å glemme den døde generalstabssjefen - forsto Joseph Goebbels, kanskje

som den eneste av andre ledere, tydelig de forferdelige konsekvensene som var blitt satt i gang bare elleve år tidligere. Den 27. mars 1945, med landet sitt i flammende ruiner, innså han at de gamle generalstabsaristokratene hadde kostet Tyskland krigen: "Jeg påpeker utførlig overfor Føreren at vi i 1934 dessverre unnlot å reformere Wehrmacht da vi hadde muligheten til det. Det Roehm ville, var selvfølgelig riktig i seg selv. Hadde Roehm vært en rettskaffen, solid personlighet, ville sannsynligvis noen hundre generaler i stedet for noen hundre SA-ledere ha blitt skutt den 30. juni. Hele hendelsesforløpet var dypt tragisk, og i dag kjenner vi virkningene av det. Det året var tiden moden for å revolusjonere Reichswehr. Slik det gikk, klarte ikke Føreren å gripe muligheten."

Siden Hitlers frontopplevelse i skyttergravene hadde han alltid beundret generalstaben som selve symbolet på alt som tradisjonelt var verdifullt i hans land, den tyske nasjonens solide grunnpilar. Men den gradvise desillusjonen over de klassebevisste martinettene var en bitter skuffelse. Langt ut i krigen betraktet han dem fortsatt med respekt. For sent kom han til å angre på sin tidligere dype aktelse for de fleste av hærens ledere. "I årevis", sa han til Hans Frank, generalguvernøren i det erobrede Polen mot slutten av krigen, "har disse herrene med sine fancy, rødstripete bukser forrådt, glemt eller solgt ut Moltkes og Schlieffens prinsipper. Denne overmodige junkerkasten er i virkeligheten ikke noe annet enn en samling forvirrede hoder, vaklende og utstoppede skjorter" (Innes, 18). Begivenhetene skulle snart vise at de i tillegg var forrædere.

Tidlig på 1930-tallet hersket det en vanskelig enighet mellom partiet og hæren. Men i 1935, i møte med økende trusler fra utlandet, ble Hitlers planer om opprustning kraftig motarbeidet av generalstaben. Under krisene i Ruhr, Tsjekkia og Østerrike hadde offiserene vist en enestående mangel på mot og beslutsomhet, og Hitler visste at de ville gi opp i møte med en reell internasjonal konfrontasjon. Den 4. februar 1938 tiltrådte han derfor som øverstkommanderende for *Oberkommando der Wehrmacht* (OKW), de væpnede styrkenes *overkommando*. Mange høytstående offiserer var rasende over å måtte ta imot ordre fra en tidligere østerriksk korporal. Året etter gikk opposisjonen deres under jorden i det såkalte "generalkomplottet" for å overta den lovlige regjeringen. Men feigheten til de som sto bak komplottet, gjorde at det mislyktes. Da andre verdenskrig brøt ut i september 1939, motsatte hærledelsen seg til å begynne med ethvert felttog i Polen som "umulig å vinne". Etter å motvillig ha blitt dratt ut i felten av historiens vingeslag, holdt deres utslitte strategier fra 1914 på å tape krigen i løpet av fjorten dager. Generalstabens motstand mot nesten hvert eneste påfølgende felttog og til og med mange slag saboterte kontinuerlig den menige soldats innsats for å vinne, helt til krigen til slutt var tapt.

Med henvisning til Tysklands nederlag i første verdenskrig hadde Hitler allerede

i *Mein Kampf* skrevet at en militær katastrofe alltid var en konsekvens av en indre, snarere enn en ytre svakhet. Denne observasjonen gjaldt like mye for hans eget rike, med dets konservative Wehrmacht, som for den konflikten han selv hadde opplevd som ung soldat. Da krigen kom i 1939, hadde tre fjerdedeler av de mennene som fortsatt hadde stillinger i Det tredje rikets regjering og militærvesen, blitt utnevnt under Weimarrepublikken. Få av dem var nasjonalsosialister. Noen andre var mer eller mindre positivt innstilt til Hitler, men flertallet var aristokratiske opportuniste som bare fulgte ordre hvis de var i samsvar med deres klasses velferd og opprettholdelse.

Mye senere i krigen, da Europa kjempet for sitt liv i de mørke dagene i 1944, ble Føreren forferdet da han fikk vite at av hans 8 000 000 soldater var bare 260 000 sendt til fronten. Ikke rart at de var så fryktelig underlegne overalt! I mai samme år brøt sovjetiske styrker uventet gjennom tyskernes sørlige linje og tvang dem til en rask retrett til Sevastopol, som falt kort tid etter, fordi generalstaben ikke hadde klart å skaffe nok våpen og ammunisjon, som var lagret i overflod i nærliggende depoter.

Det kanskje mest avgjørende enkelttilfellet av aristokratisk forræderi fant sted sommeren 1941. Hitlers angrep på Russland hadde frem til da vært en total suksess, til stor overraskelse og faglig misunnelse for hærens generaler, som hadde motarbeidet det nesten til det kjedsommelige. Nå ønsket de å overta hele ledelsen (og æren) for et felttog som allerede så ut til å være så godt som vunnet. Fra begynnelsen av hadde Føreren insistert på at seieren måtte komme raskt, og at fienden måtte være nedkjempet før vinteren, fordi Tyskland rett og slett ikke hadde de nødvendige ressursene til en langvarig konflikt. Og Russland var beryktet for sitt katastrofale vær, som kunne lamme enhver hær. For å oppnå suksess i tide var det viktigste strategiske målet å ødelegge eller erobre sovjeternes forsyninger av olje, jern og mangan. Generalene hans nølte. De insisterte i stedet på at Sovjetunionens industrisentre skulle angripes. Hitler kontret med å påpeke at hvis engelskmennene hadde klart å fjerne fabrikkene sine utenfor Luftwaffes rekkevidde, kunne russerne også gjøre det. Dessuten kan krigsfabrikker bygges opp igjen eller flyttes. Tapet av petroleum og mineraler, som de ikke kan operere uten, er mer alvorlig. Tapet av selv mange fabrikker er ingenting sammenlignet med tapet av naturressurser. Derfor var erobringen av Ukraina, den viktigste sovjetiske forsyningskilden, av største viktighet. Hitlers strategi seiret, og det samme gjorde de tyske våpnene, helt til han ble alvorlig rammet av magekramper i slutten av august.

I nesten tre uker var han uten kontakt med omverdenen. Da han ble frisk nok til å overta kommandoen over Østfronten igjen, fikk han til sin forskrekkelse vite at generalene hadde utnyttet sykdommen hans til å om dirigere hæren mot Moskva,

med sin tunge industri og utsikter til heder og ære for den generalen som kunne erobre den. Wehrmachts tropper hadde akkurat nådd forstedene til den russiske hovedstaden da en av de verste vinterstormene i historien lammet fremrykningen deres. Akkurat da gikk sovjeterne til motangrep og slo ikke bare tyskerne tilbake, men drev dem også på retrett. Verre var det at Hitler nå måtte føre en langvarig krig som han manglet naturressurser til, samtidig som fiendens forsyninger fortsatt var intakte. Hadde strategien hans blitt opprettholdt, ville Sovjetunionen ha blitt tvunget til å kapitulere. I stedet hadde krigen, takket være generalstabens, nådd et desperat vendepunkt som det ville bli vanskelig for Føreren å gjenopprette i Tysklands favør.

De fleste av aristokratforræderne overlevde nederlaget de var skyld i, og publiserte sine egne versjoner av hendelsene, der Hitler jevnt over ble fremstilt som en gal amatør som tapte krigen fordi han nektet å lytte til deres overordnede råd. De fleste av disse mennene slapp unna kengurudomstolens "rettferdighet" i etterkrigstidens Nürnberg-rettssaker, og kunne leve sine liv i den samme behagelige lettheten som deres klasse alltid hadde vært vant til. Og det er i stor grad på grunn av deres løgner om krigen, som ble publisert for å dekke over deres egen udugelighet og svik, at omverdenen fortsatt blir ført bak lyset når det gjelder den virkelige gjennomføringen av konflikten.

Mer enn noen annen faktor i andre verdenskrig var den tyske generalstabens forræderi ansvarlig for krigens utfall.

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

NSDAP/AO nsdapao.info